

Lenyűgöző történet az életünk újraírásához
szükséges bátorság felkutatásáról,

ÓDON KÖNYVEK visszhangja

*fine
selection*

BARBARA DAVIS

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

BARBARA DAVIS

ÓDON KÖNYVEK

visszhangja

A decorative flourish consisting of a central diamond-shaped element with a small circle above it, flanked by two symmetrical scroll-like elements that curve upwards and outwards. Below the central diamond and the two side scrolls are three small diamond-shaped elements.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Ezt a könyvet a könyvtárosoknak és a könyvkereskedőknek ajánlom...
A képzelet őrzőinek, az éhes szívek táplálóinak, az írott szó kerítőinek.
Hová lennének a ti szeretettel végzett munkátok nélkül?*

*Esténként, könyvtárszobámban ülve, könyveim néma arcát
nézve olykor megérint a természetfeletti különös érzése.*

– Alexander Smith

PROLÓGUS

1954. július 21.

Marblehead, Massachusetts

Egy verőfényes nyári napon érkezik.

Nagyalakú, barna boríték, rajra két helyen keresztben piros ELSŐBBSÉGI pecsét. Rábámulok, ahogy ott fekszik a viharvert, bőrfoglalatú itatóspapíron az aznapi postával. A kézírás ismerős, a feladó neve szintén.

Behuppának a székbe, nagyot sóhajtok. Még most, ennyi év után is felzaklat az emlék. Mint egy végtag fantomfájdalma, a forrása talán már nem létezik, de a veszteség emléke hirtelen, élesen hasít belém. Egy percig átérzem ezt a fájdalmat, várom, hogy elmúljon.

A délutáni nap betűz a dolgozószobám redőnyének résein, vajszerű fénycsíkokat vetve a szőnyegre, a falakra, a könyvekkel és kitüntetésekkel, az évek során összegyűlt holmikkal zsúfolt könyvespolcra. Ez a szentélyem. Ma azonban úgy tűnik, utánam tolakodott a múltam.

Fölbontom a borítékot, tartalmát az asztalra borítom. Téglalap alakú csomag sima barna papírban, mellette egy kis borítékhoz gemkapcsolozva egy cédula.

Továbbítva a mellékelt levél értelmében.

Dickey összetéveszthetetlen szépírása.

Az unokaöcsém.

Mostanában ritkán beszélünk – az eltelt évek nehézkessé tették a társalgást –, bár még mindig szoktunk üdvözlőlapot küldeni ünnepekre. Mit küldhet most nekem?

Kihámozom a levélpapírt a borítékból, kiterítem az itatósra. Ez nem Dickey kézírása, hanem valaki másé. Szintén ismerős. Hegyes, szögletes, erősen dőlt betűk. Egy szellem írása.

Dickey!

Mindazok után, ami köztem és a családod között történt, kétségtelenül vakmerőnek tartasz, amiért felveszem veled a kapcsolatot. Tisztaiban vagyok a következményekkel, ami a családdal való kapcsolatomból fakad, és nem szívesen kérek fel újra közvetítőnek, de úgy érzem, vannak dolgok, amelyek ennyi év után tisztázásért kiáltanak. Ezért még egy utolsó szívességért könyörgök. Kérlek, továbbítsd a mellékelt csomagot a nagynénédnek, akinek hollétéről az évek múltával nincs tudomásom. Felteszem, hogy tartjátok a kapcsolatot, mivel mindig te voltál a kedvence, és emlékszem egy alkalomra, amikor téged bízt meg egy kényes ügy közlésével. Ez az emlék bátorít fel arra, hogy most a segítségedet kérjem. Az a kívánságom, hogy a csomagot sértetlenül továbbítsd, mivel tartalma bizalmas természetű, ami kizárólag a nagynénédnek szól.

A legmélyebb tisztelettel és hálával:

H.

A szoba hirtelen összezsugorodik, szűkké, levegőtlené válik, ahogy szemügyre veszem a gondosan becsomagolt küldeményt. Tizenhárom évig hírét sem hallottam, és most hirtelen titkos csomagot küld a régi közvetítőnk által. Miért most? És egyáltalán miért?

Izzadt kézzel tépem föl a durva, barna papírt. Dombornyomott bőrgerinc tűnik elő. Márványozott kék borító. Egy könyv. Aranybetűs címe ökölcspásként ér.

Megbántam, Belle.

Lenyelem a fájdalmat a torkomban, ami olyan élesen nyilall belém, hogy eláll a lélegzetem. Olyan régóta vagyok zsibbadt, annyira igyekeztem nem emlékezni, hogy azt is elfelejtettem, milyen érzés felhasítva vérezni.

Minden bátorságomat összeszedem, ahogy kinyitom a fedelét, aztán a szám elé kapom a kezemet, visszafojtva a zokogást. Persze, hogy dedikálva van. Soha nem bírtad ki, hogy ne a tiéd legyen az utolsó szó. Arra nem voltam fölkészülve, hogy a hangod betölti a fejemet, miközben a címlapra rótt szavaidat olvasom – a lelkiismeretem kellős közepébe célzott nyíl.

Belle, hogyan? Mindazok után... hogy tehetted ezt?!

EGY

ASHLYN

Semmi sem annyira élő, mint egy jól szeretett könyv.

– *Ashlyn Greer: Öreg könyveink gondozása és táplálása*

1984. szeptember 23.

Portsmouth, New Hampshire

Vasárnap délutáni szokása szerint Ashlyn Greer felfedezőútra indult. Ezúttal egy régiségkereskedés rendetlen raktárhelyiségében kötött ki, két sarokra a Valószínűtlen történet nevű, ritka könyvek antikváriumától, amelynek már majdnem négy éve volt a tulajdonosa.

Tegnap felhívta Kevin Petri, a régiségkereskedő, és szólt, hogy egy ryebeli fickó behozott jó pár doboz könyvet, amik nála nem férnek el. El akar jönni megnézni?

Nem először fordult elő, hogy magányos szabadnapját dobozok átnézésével töltötte, elfeledett kincseket keresendő. Legtöbbször üres kézzel távozott – de nem mindig. Egyszer rábukkant az *Apraja-nagyja megbabonázott* első kiadására, olvasatlan állapotban, amennyire meg tudta állapítani. Máskor egy doboz régi szakácskönyv közül megmentette *A Kék Hold völgye* első kiadását. Ez igen ramaty állapotban volt, de alapos restaurálás után csinos összeget hozott a konyhára. Nem gyakran akadt ilyen lelet – valójában szinte alig –, de a ritka alkalmakkor, amikor igen, az izgalom megérte a sok keresgélést.

Sajnos a mai dobozok nem tűntek különösebben ígéretesnek. A legtöbb könyv keménytáblás volt, kortárs bestsellerek Danielle Steeltől, Diane Chamberlaintől meg a könnyefakasztó regények koronázatlan királyától,

Hugh Garrettől. Kétségkívül érdemes szerzők, de aligha ritkák. A második dobozban vegyesebb kínálat volt: számos könyv az egészséges táplálkozásról, melyek egyike lapos hasat ígért harminc nap alatt, egy másik pedig a makrobiotikus táplálkozás előnyeit ecsetelte.

Fürgén járt a keze, vigyázva, hogy egyik könyvet se tartogassa sokáig, de mégis felfogta a finom rezgésüket, ahogy visszatette őket a dobozba. Olyan valakié voltak, aki beteg volt, és félt, hogy kifut az időből. Szinte biztos volt benne, hogy egy nőé.

Volt egy ilyen *valami*, egy tehetsége, mint másnak az abszolút hallás vagy a parfümőri szaglás. Az a képesség, hogy *érzekezni* tudta a rezgést, ami bizonyos élettelen tárgyakhoz kapcsolódott – egészen pontosan a könyvekhez. Fogalma sem volt, hogyan működik. Csak azt tudta, hogy tizenkét éves korában jelentkezett először.

A szülei a szokásos „ereszd el a hajamat” cirkuszt csinálták, ő pedig ki-osont a hátsó ajtón, biciklire pattant, és dühösen eltekert a Market Street-i, zsúfolt kis könyvesboltig. Ez volt akkor a menedéke, és a mai napig ekként gondol rá.

Frank Atwater, az antikvárius szórtlan fejbiccentéssel üdvözölte. Tudta, milyen neki otthon – az egész város tudta –, de egyszer sem hozta szóba a témát, hanem inkább befogadta, mikor a szülei között elviselhetetlenné vált a helyzet. Ashlyn azóta sem felejtette el ezt a jószívűséget.

Azon a végzetes napon egyenesen kedvenc kuckójába, a gyerekkönyvsarokba sietett. Az összes szerzőt és címet kívülről tudta, sőt, még a könyvek pontos sorrendjét is. Mindegyiket olvasta már legalább egyszer. Aznap azonban három új könyvet talált köztük. Ujjával végigsimította az ismeretlen gerinceket. *Doktor Dolittle és az állatok*, *Az elefántcsont medál titka*¹ és *A vízikölykök*². Levette *A vízikölyköket* a polcról.

Ekkor történt. Egy hideglelés áramütés futott a karján keresztül a mellkasába. És hirtelen olyan szomorúság tört rá, hogy a lélegzete is elállt. Leejtette a könyvet. A lábához esett, kinyitva szétterült, mint egy sebzett madár.

Képzelődött?

Nem. *Érezte*. A testében. Olyan valódi, nyers fájdalom volt, hogy könnybe lábadt tőle a szeme. De hogy lehet ez?

¹ *The Mystery of the Ivory Charm*

² *The Water-Babies*

Óvatosan fölvetta a földről a könyvet. Engedte, hogy jöjjön az érzés. Tor-
kát elszorította a sírás. Vállára a veszteség mázsás súlya nehezedett. Olyan,
amelynél nem volt irgalom, és feneketlen volt. Akkor még nem tudta hova
tenni ezt a kínt, ami belevésődött a testébe, beleivódott a lelkébe. Csak ült,
próbálva megérteni, hogy mi ez.

A fájdalom végre enyhült, már nem volt annyira éles. Vagy megszokta
az érzést, vagy csak egyszerűen vége szakadt. Nem tudta eldönteni, mi tör-
tént. Még most, ennyi év után sem tudta. Megváltozhat-e egy könyv vissz-
hangja, vagy az általa fölfogott érzelmek kitörőhatetlenek, és mindörökre
rögzülnek?

Másnap megkérdezte Franktól, honnan vannak az új könyvek. Azt
mondta, hogy egy olyan asszony testvére hozta be őket, akinek a fia meg-
halt autóbalesetben. Végre megértette! A fojtogató szomorúság, a bordái
között érzett elviselhetetlen nyomás a gyász érzése volt. Egy anya gyásza. De
még mindig nem tudta, *hogyan* lehetséges ez. Vajon tényleg lehet érzékelni
egy másik ember érzelmeit, ha megérintjük valamelyik tárgyát?

A következő hetekben megpróbálta újraélni az érzékelést. Találomra le-
vett könyveket a polcra, és izgatottan várta a következő érzelem villám-
csapását. Napokig semmi sem történt. Egy délután aztán levette Charlotte
Brontë *Villette* című könyvének egy ütött-kopott példányát, és vad öröm
hullámozott végig az ujjain, mint a hűvös víz csobogása, könnyedén és ára-
dón, ám megdöbbenő erővel.

Aztán egy harmadik könyv jött. Ella Wheeler Wilcox verseskötete *A sze-
relem országa*³ címmel. A könyv megrekedt, férfias energiája azonban fur-
csán nem illett romantikus címéhez, ami azt bizonyította, hogy a könyvek
rezgése nem a műfajukból vagy témájukból származik. Az energia inkább
a könyvek tulajdonosát tükrözte.

Végül összeszedte a bátorságát, és elmondta Franknek, amit a visszhan-
gokról tapasztalt. Attól tartott, azt fogja felelni, hogy túl sok mesét olva-
sott. Ehelyett azonban figyelmesen végighallgatta, majd ezzel a válasszal
lepte meg.

– A könyvek olyanok, akár az emberek, Ashlyn. Magukba szívják a leve-
gőből, ami körülöttük van. A füstöt. A zsírszagot. A penészgombát. Az érzé-
sekkel sincs ez másképp. Azok éppolyan valóságosak, mint a többi dolog.

³ *The Kingdom of Love*

Semmi sem személyesebb egy könyvnél, főleg, ha az ember életének fontos részévé vált.

Ashlyn szeme kikerekedett.

– A könyveknek vannak érzéseik?

– A könyvek *maguk* érzések – felelte Frank egyszerűen. – Azért *vannak*, hogy érezni tanítsanak bennünket. Hogy kapcsolatba kerüljünk azzal, ami bennünk van, olyasmivel, amiről néha nem is tudunk. Nagyon is elképzelhető, hogy az olvasás közben átélt érzéseink egy része ... átmegy beléjük.

– Te is érzed? Úgy értem, ami átmegy a könyvekbe?

– Nem. De ez nem jelenti azt, hogy mások sem. Erősen kétlem, hogy te lennél az első vagy az utolsó.

– Szóval nem kell megijednem, ha ez történik?

– Nem, nem hiszem. – Egy pillanatig az állát vakargatta. – Amiről beszélsz, az egyfajta tehetség. Az pedig arra való, hogy használjuk. Mi másér' lenne? A helyedben kideríteném, hogy tudnám fejleszteni, gyakorolni, jól kiismerni. Akkor nem fogsz megijedni, ha megtörténik.

Így aztán Ashlyn gyakorolni kezdett. Még utána is nézett. Frank segítségével kiderítette, hogy neve is van annak, amit magán tapasztalt: *pszichometria*. Ezt a szót 1842-ben alkotta egy Joseph Rodes Buchanan nevű orvos, 1863-ban pedig egy Denton nevű geológus kiadott egy könyvet *A dolgok lelke*⁴ címmel. Ashlyn tehát fölfedezte, hogy a könyvek tekintetében tisztánérzékeli.

Franknek igaza volt. A könyvek tényleg olyanok, mint az emberek. Mindnek saját, egyedi energiája van, mint az aláírás vagy az ujjlenyomat, és ez az energia néha érezhető. Ashlyn most a farmerjába törölte a kezét, hogy megszabaduljon a szomorúságtól, ami a kidobott szakácskönyvek dobozából szivárgott az ujjába. Ez volt az úgynevezett tehetségének az árnyoldala. Nem minden visszhang árulkodott boldogságról. Akárcsak az embereknek, a könyveknek is tudott fájni a szíve – és akárcsak az emberek, ők is emlékeztek.

Ashlyn az évek során megtanulta, hogy a lehető legkevésbé érintkezzen negatív visszhangú könyvekkel, egyeseket pedig teljesen elkerüljön. De némely napokon, mint például a mostani, lehetetlen volt elkerülni őket. Mindössze annyit tehetett, hogy gyorsan dolgozik.

⁴ *The Soul of Things*

Az utolsó dobozban további regények voltak, mind kitűnő állapotban, de egyiknek sem tudta hasznát venni a boltban. A doboz alján megtalálta Kazuo Ishiguro *Napok romjai* című, papírkötésű könyvét.

Nem volt különleges könyv. Inkább kopott, megsárgult, szinte megbarapult lapokkal, gerince mélyen meggyűrve. De a visszhangja annál hangozabb volt. Ashlyn kíváncsian az ölébe fektette a könyvet, tenyerét a borítóra szorította. Néha így játszott: megpróbálta kitalálni, van-e ajánlás a könyvben, és ha igen, hogy szól.

Imádta elképzelni, hogyan és miért juthatott egy-egy könyv az olvasó kezébe. Miért pont az a könyv, és milyen alkalomból? Születésnapra vagy ballagásra kapta? Jutalomkönyvként?

Az évek során sok-sok ajánlást olvasott, némelyik aranyos volt, mások tréfásak, némelyik pedig olyan megrendítő, hogy könnyeket csalt a szemébe.

Volt valami csodásan meghitt abban, hogy kinyitott egy könyvet, és az előzéklapon megtalálta azokat a beleírt sorokat, mintha bepillanthatna a könyv érzelmeibe, amelyeknek semmi köze nem volt a szerzőhöz, kizárólag csak az olvasóhoz.

A könyv olvasó nélkül *tabula rasa*, lélegzet és szívverés nélküli, élettelen tárgy. Mihelyt azonban az olvasó világának részévé vált, életre kelt, múltja és jelene lett – és ha szépen bántak vele, jövője is. Ez az életerő mindörökké a könyvvel maradt, egy energialeNyomat, ami megegyezett az olvasóéval.

Egyes könyvek energialeNyomata zavaros, nehezen olvasható volt, főleg több tulajdonos esetén. Ashlyn ilyen energiát érzékelt a *Napok romjaiból*. Sok réteget. Nagyon erős energiát. Az ilyen könyvekben majdnem mindig volt ajánlás. Ahogy kihajtotta a fedelét, látta, hogy ebben is van.

Drágám!

*A becsület nem a vérről vagy a névről szól.
A bátorságról szól, hogy az ember kiálljon azért,
amit helyesnek tart.*

Te, szerelmem, mindig becsületesen döntöttél.

*Erre mindig büszke lehetsz,
ahogy én is büszke vagyok arra a férfira,
akihez feleségül mentem.*

– Catherine

Valami megerősítésfélének tűnt, vigasztaló szavak egy megtört szívnek, de az energia, amit a könyv sugárzott, ez a nyirkos, nehéz, kétséghez hasonlatos érzés, amelybe bűnbánat és megbánás is vegyült, azt sugallta, hogy a *Drágám* – bárki legyen is – messze nem volt meggyőzve.

Ashlyn becsukta a könyvet, határozottan a *nem* kupacba tette, majd benyúlt a dobozba az utolsó könyvért. A gyomra apró bukfcencet vetett, ahogy kiemelte, ami annak a jele volt, hogy talán végre talált valami figyelemre méltót. Kicsi, de elég szép kötet volt. Háromnegyed szattyánbőr, bordázott gerinc, márványozott kék fedél, és ha jól látta, kézi kötés.

Visszafojtott lélegzettel vizsgálgatta. Alig volt rajta használat nyoma. A kötés szoros, hibátlan. A szöveg megsárgult, de máskülönben ép. Rásandított a dombornyomott, arany betűkre a gerincen. *Megbántam, Belle*. Nem volt ismerős a cím. Összeráncolt homlokkal nézegette tovább a könyvet. A szerző nevének nyoma sem volt. A kiadónak sem. Furcsa, bár nem példátlan. Valami azonban *nem stimmelt*.

A könyv furcsán csöndes volt. Egyenesen néma. Olyan, mint egy új könyv, mielőtt átveszi a tulajdonos visszhangját. Talán kéretlen ajándék, amit el sem olvastak? Ez a gondolat elszomorította. Az ajándékba kapott könyveket *mindig* el kellene olvasni. Visszacukta a fedelét, és kereste a kolofont. Nem volt. Volt viszont ajánlás.

Belle, hogyan? Mindazok után ... hogy tehetted ezt?!

Ashlyn bámulta ezt az egyetlen sort.

A kézírás szaggatott volt, a szilánkos szavakkal vágni, sebezni akartak. De szomorúság is volt benne, a szóközökben, a hurkokba szöve, a megválaszolatlan kérdés elhagyatottsága. Az ajánlás mellett nem volt dátum, sem aláírás – a címzettnek nyilván egyikre sem volt szüksége. Tehát bizalmas ismerős. Talán szerető vagy férj. *Belle*. A név szinte leugrott a papírról. Lehet, hogy azt, aki a könyvet kapta, ugyanígy hívták? És az ajándékozó maga a szerző?

Kíváncsian belelapozott, keresve a szerző nevét vagy a kiadó impresszumát. De semmit nem talált. Semmi nyomát annak, hogy ez a szép, furcsa könyv hogyan jött a világra.

A kolofon hiányából arra következtetett, hogy a könyv nem áll szerzői jogvédelem alatt, ami azt jelenti, hogy 1923 előtről kell hogy származzon. Ha így volt, fantasztikus állapotban maradt meg. Volt azonban egy másik

lehetőség is, ami valószínűbbnek tűnt. Lehet, hogy a könyvet valamikor újrakötötték, és a könyvkötő nem tudta belefoglalni az eredeti kolofont.

Némelyik oldal esetleg megsérült vagy elveszett. Előfordul az ilyesmi. Ashlyn kapott már megbízást olyan könyvek újrakötésére, amiket nejlonszatyorban hoztak be a boltba, lapjaikat madzag vagy befőttesgumi tartotta össze, borítójuk elvetemedett, mert nyirkos pincében hagyták penészedni, vagy épp a padláson lelték őket, és lapjaik annyira ki voltak száradva, hogy szétmorzsolódtak, ahogy hozzájuk ért. Olyan könyvvel azonban még soha nem találkozott, amiben *semmi* nyoma nem volt az eredetének.

A régi könyveket mindenféle okok miatt restauráltatják, de ezek majdnem mindig két kategória egyikébe tartoznak: érzelmi vagy gyűjtői érték. A szerző nevének megőrzése mindkét esetben alapvető fontosságú. Miért venné valaki a fáradságot és szánna rá a pénzt, hogy újraköttesen egy könyvet, ha ilyen fontos részleteket aztán kihagy belőle? Kivéve, ha szándékosan hagyta ki. De vajon miért?

Ashlyn valami irodalmi rejtély reményében nyitotta ki a könyvet. Alig lapozott az első fejezethez, amikor mintha áramütés futott volna keresztül az ujjain. Ijedten visszarántotta a kezét. Mi történt? Egy perccel azelőtt a könyv még néma volt – élettelen –, amíg ki nem nyitotta, és föl nem serkentette, ami benne szunnyadt, mint mikor egy ajtó hirtelen kicsapódik, és egy kis láng hatalmas tűzvészé növekszik. Ez új élmény volt számára, és mindenképpen utána akart járni.

Visszafojtott lélegzettel rátette mindkét tenyerét a nyitott lapokra, és várta, ami következik. Minden könyvnél mást érzett. A legtöbbször enyhe fizikai tüneteket. Bizsergést az állkapcsában, vagy egy kis görcsöt a gyomrában. Máskor erősebb volt a visszhang. Csengett a füle, vagy fájdalom szúrt az arcába, mintha fölpofozták volna. Időnként ízeket vagy illatokat érzett. Vaníliát. Érett cseresznyét. Ecetet. Füstszagot. De ez most más volt, valahogy mélyebb, zsigeribb. Szúrós hamuíz a nyelvén. A torkát szorongató sírás. Nyilálló fájdalom a melle közepén.

Darabokra tört szív.

Mégsem érzett semmit, míg ki nem nyitotta a könyvet, mintha a visszhang lélegzet-visszafojtva várta volna, hogy eljőjön az ő ideje. De vajon mióta? És *kinek* a visszhangja? Az ajánlás – *Belle, hogyan?* – természetesen egy nőnek szólt, a könyv mégis határozottan férfi energiát árasztott.

Ashlyn újra megnézte a gerincet, előlről-hátulról megvizsgálta az előzőek-
lapot, a végpapírokat, remélve, hogy talál valami utalást a könyv eredetére.
Semmit sem talált. Mintha a könyv a semmiből termett volna ott, egy fan-
tomkötet az irodalmi időn és téren kívül. Ám mégis a kezében tartotta! És
a visszhangja nagyon is valóságos volt.

Fölemelte a kezét a lapokról, és lerázta a jobb kezét, remélve, hogy meg-
szabadul a tenyerében lévő fájdalomtól. A sebhely megint nyilallt. Belenéz-
zett a tenyerébe, ahol félholdformán futott egy vágás a kisujjától a hüvelyk-
ujja tövéig. Egy üvegszilánk, amit a pánik pillanatában önkéntelenül meg-
ragadott.

A seb minden további nélkül begyógyult, de egy görbe, kipúposodó vad-
húsvonal maradt utána, ami keresztbe vágta az életvonalát. Hüvelykujját a
tenyerébe mélyesztette, és ökölbe szorította, majd kiengedte az ujjait, ahogy
a balesete után tanították az izom zsugorodásának megelőzésére. Lehet,
hogy egy kicsit lassítania kéne a könyvkötészetten, és pihentetni a kezét.
Apropó, könyvkötészet. Ideje volt visszamennie a boltba.

A nem kellő könyveket visszatette a dobozukba, majd a rejtélyes kötet-
tel előrement az üzletbe, ahol Kevin szeretettel tisztogatott egy rózsaszín
bakelitrádiót.

– Úgy látszik, szerencséd van. – Fölvette a könyvet, belenézett, majd vál-
lát megvonva becsukta. – Nem ismerem. Ki írta?

Ashlyn ránézett, döbbenet, hogy a férfi nem érzi a könyvben forrongó
érzelmeket.

– Fogalmam sincs. Nincs benne a szerző neve, nincs kolofon, még kiadó
sem. Arra gondoltam, hogy talán újra lett kötve valamikor. Vagy az is lehet,
hogy olyan hiúsági kiadás, a nagybácsi regénye néhány példányban a csa-
lád meg a barátok részére.

– És valakinek kelleni fog egy ilyen könyv?

Ashlyn cinkos pillantást vetett rá.

– Nem valószínű. De én élek-halok a rejtélyekért!

KETTŐ

ASHLYN

Hol olyan gyenge az emberi természet, mint a könyvesboltban?
– Henry Ward Beecher

Ashlyn bezárta maga mögött az ajtót, és megízlelte a biztonságos nyugalmat, ami mindig megszállta, valahányszor belépett a Valószínűtlen történet ajtaján. Ilyenkor az volt az érzése, hogy a legteljesebb mértékben ott van, ahová tartozik.

Az antikvárium már csaknem négy éve az övé volt, bár valami titokzatos módon mindig is hozzá tartozott. Ugyanúgy, mint ő a bolthoz. Mióta az eszébe jutott, mindig is otthon érezte magát itt, ahol a könyvek hűségesebb barátaiént sorakoztak a tömött polcokon. Közöttük biztonságban érezte magát. A cselekményük előre megjósolható módon folyt, volt eleje, közepe és vége. Általában hepienddel végződtek, bár azért nem mindig. De ha valami tragikus történt egy könyvben, az ember becsukhatta, és másikat választhatott, nem úgy, mint az életben, ahol az események gyakran a főszereplő beleegyezése nélkül alakultak így vagy úgy.

Mint például egy apa, aki képtelen volt megmaradni egy munkahelyen. Nem mintha nem lett volna elég ügyes vagy képzett, hanem mert egyszerűen túl dühös volt. Az egész környék ismerte Gerald Greer rabiátus természetét. Saját bőrükön tapasztalták, vagy szinte naponta hallották az ablakból. Ahogy szidta a feleségét, mert túlsütötte a karajt, nem jó márkájú burgonyaszirmot vett, vagy túlságosan kikeményítette az ingét. Soha semmi nem volt jó neki.

Azt suttogták, hogy részeges, de Ashlyn soha nem vette észre, hogy italt tartana otthon. Még szerencse, mondta Trina nagymama, aki egyszer azt morogta, hogy a vejét csak egyetlen elrontott vacsora választja el attól, hogy felgyújtsa a házat. Még csak a gyorsító hiányzik neki!

Aztán ott volt Ashlyn anyja, az árnyalak, aki rendszerint a szobájában gubbasztott, ahol vetélkedőket nézett a tévében, vagy szundikált délutánonként, az éjjeliszekrény-fiókjában található, látszólag feneketlen gyógyszeres üvegcsé sárga piruláiból merítve némi erőt. *Kíbírom-pirulának* hívta.

Azon a nyáron, amikor Ashlyn tizenöt éves lett, az anyjánál méhrákok állapítottak meg. Beszéltek műtétről, amit kemoterápia és sugárkezelés követett volna, de Willa Greer nem vállalta a kezelést, mondván, hogy semmi nincs az életében, ami miatt annyira meg akarna gyógyulni. Egy éven belül meghalt – Ashlyn tizenhatodik születésnapja előtt négy héttel temették el. A halált választotta a családja helyett – a lánya helyett.

Ashlyn apja furcsán talajt vesztett a felesége halálával, és bezárkózott a szobájába, vagy kimaradozott otthonról. Alig evett és alig beszélt, tekintete nyugtalanítóan üres lett. Aztán, Ashlyn tizenhatodik születésnapjának délutánján, a buli alatt, amihez a nagyanyja ragaszkodott, pedig ő nem is akarta, az apja fölment a padlásra, állá alá szorított egy töltött Winchestert, és meghúzta a ravaszt.

Ő is választott.

Ezek után Ashlyn a nagyanyjához költözött, és csütörtök délutánonként eljárt egy terapeutához, aki a gyermekgyászra szakosodott. Nem mintha sokat segített volna. Egy hónap leforgása alatt mindkét szülőjét elvesztette; mindketten úgy *döntöttek*, hogy elhagyják. Biztos benne volt a hiba. Valami, amit ő tett vagy *nem* tett, valami szörnyű, megbocsáthatatlan vétek. Mint egy csúf anyajegy vagy hibás gén, ez a kérdés örökre a részévé vált. Mint a sebhely a tenyerén.

A szülei halála után az antikvárium lett a menedéke, ahová nem ért el az emberek tekintete és suttogása, ahol senki nem nézett rá ferde szemmel, és nem pletykálta, hogy ez az a lány, akinek az apja kiloccsantotta a saját agyvelejét, miközben ő a születésnap gyertyákat fújta el. De nem csak az apja öngyilkossága nyomta rá a bélyegét a fiatalkorára. Mindig is másmilyen volt, félénk, visszahúzódó.

Csodabogár.

Ez a bélyeg a hetedik osztály első napján került rá, amikor sírva fakadt, miután egy használt, számarfüles társadalomismeret-könyvet kapott, amiből csak úgy süttött az önutálat. Ez a visszhang olyan kétségbeesett és feneketlen volt, olyan kényelmetlenül ismerős, hogy szinte elviselhetetlennek érezte, ha hozzáért a könyvhöz. Könyörgött a padtársának, hogy cseréljenek, de nem mondta meg, hogy miért. A végén a tanáró kicserélte a könyvet, de addigra már az egész osztály rajta röhögött.

Évekkel később az emlék még mindig bántotta, de végül elfogadta ezt a furcsa képességét. A részévé vált, mint a festés vagy a hegedülés, és néha még meg is vigasztalta, mert a visszhangok helyettesítették a hús-vér barátokat, akik esetleg megítélhették vagy elhagyhatták volna.

Ashlyn elhessegette a gondolatot, ahogy letette a sporttáskáját a pultra, és körülnézett a boltban. Imádta az otthonos összevisszaságot, a kopott szőnyegeket, a vetemedett tölgyfa padlót, a méhviasz illatát, ami Frank Atwater pipadohányának ottmaradt szagával keveredett, de ahogy szemlélte a könyvkupacot, amely a pulton várta, a portörülésre váró polcokat, a mosásért kiáltó kirakatot, megbánta, hogy nem valósította meg a tervét, hogy fölvegyen valakit, aki segítene a napi teendőiben.

Az elmúlt hónapban már majdnem föladott egy hirdetését, meg is írta, de végül meggondolta magát. Nem a költség miatt.

Most, hogy a könyvkötészet föllendült, az üzlet bevételéből bőven fölvehető volt egy alkalmazottat. De meg akarta őrizni ezt a szentélyt, amit berendezett magának, a papír, a nyomdafesték és az ismerős visszhangok elszigetelt világát. Senkit nem akart ide beengedni, még akkor sem, ha így több szabadideje lett volna. Talán *épp azért*, mert akkor több szabadideje lett volna.

Ashlyn rápillantott a régi, állomási órára, amíg lehámozta magáról a kabátot, és a pultra hajította. Mindjárt négy óra, és még egyórányi dolga volt a könyvek elpakolásával, mielőtt elkezdi a másik foglalkozását, a könyvkötést. A mai kupac különösen vegyes volt, olyan címekkel mint *Zöldfűszerek a konyhában*⁵, *Madártani útmutató I-II. kötet*⁶, *Sir Walter Scott költői művei*⁷ és *A filozófia négy dimenziója*⁸.

⁵ *The Art of Cooking with Herbs & Spices*

⁶ *A Guide to Bird Behavior: Volumes I & II*

⁷ *The Poetical Works of Sir Walter Scott*

⁸ *The Four Dimensions of Philosophy*

Soha nem szűnt meg csodálkozni a vevői szerteágazó érdeklődésén. Ha valakit valahol érdekelt egy téma, bármilyen rejtélyes is, biztos, hogy volt róla egy könyv. És ha volt róla egy könyv, valaki valahol kíváncsi volt rá. Neki az volt a dolga, hogy összekösse a kettőt, és ő nagyon komolyan vette ezt a feladatot. Abban a hitben nőtt föl, hogy az ember a világon bármit meg tud tanulni könyvekből, és még mindig hitt ebben. Hogyne hitt volna, ha egyszer ilyen ritkított levegőben töltötte a napjait?

Miután helyre rakta a könyveket, bútorfénnyel áttörölte a pultot, és friss szórólapokat tett a bejárat melletti állványra, köztük az üzlet aktuális havi hírlevelét. A kirakatpucolás ráért másnapig. A bolt hatvanéves volt, már régen nem csillogott-villogott, de a karcos padlónak és a túlszűfolt polcoknak meleg patinájuk volt, amit a vásárlói díjaztak és talán el is vártak egy antikváriumtól.

A könyvkötő műhelyben, ami az üzlet hátsó helyiségében volt, Ashlyn fölkapcsolta a mennyezeti neonlámpákat, amelyek a bolt halványabb fényű olvasólámpái után szinte vakítottak. A helyiség kicsi és zsűfolt volt, de volt benne rendszer. Az ajtó mellett közvetlenül jobbra állt a varrókeret, ami az ívek összevarrására szolgált, mellette egy állványon különféle színű és mintájú előzékek. A szoba bal oldalát egy ósrégi, álló, öntöttvas könyvprés foglalta el, amiről Ashlynnek először a spanyol inkvizíció jutott eszébe, amíg Frank el nem magyarázta, hogyan működik.

A hátsó fal nagy részét egy munkapad foglalta el. Fölötte egy polcon álltak a különféle szerszámok: könyvsúlyok, árak, csiszolófák, csontból készült hajtogatók, különféle gumicalapácsok és spatulák. Egy csomó háztartási eszköz is volt, mint például zsírpapír, iratrendező kapcsok vagy a régi hajszárító, amivel Ashlyn a garázsvasárokon lelt portékáról szedte le a ragacos címkét. A munkapad végénél egy üvegajtós szekrényben hígítók és ragasztók sorakoztak, festékes fazekak és -tubusok, géz és ragasztószalag a gerincek megerősítéséhez, japán papír a szakadt oldalak megragasztásához.

Mindezek látványa egykor megrémítette, most azonban már minden szerszámot a könyvszeretete, egész önmaga meghosszabbításának érzett. Az apja „balesete” után – ahogy Trina nagymama rendületlenül hívta – Frank rendes állást ajánlott neki. Először csak port törölt, kivitte a szemetet, de mikor Frank egyszer észrevette, hogy Ashlyn a műhely ajtajából

lélegzet-visszafojtva figyel, ahogy nagy ügyel-bajjal ízekre szed egy Steinbeck első kiadást, magához intette a lányt, és leckét adott neki könyvrestaurációból.

Ashlyn tanulékony volt, és néhány hét múlva már rendszeresen besejíthetett a kötészetben. Először a kevésbé értékes könyvekhez nyúlhatott, majd fokozatosan a ritkább és drágább kötetekhez is. Évek alatt a könyvrestaurálás szinte szent hivatásává vált. Volt valami boldogító abban, hogy az ember fog egy elhanyagolt, esetleg megrongált tárgyat, és újjávarázsolja. Először a legnagyobb gonddal szétbontja, majd újra összerakja, miközben kiegyenesíti a gerincét, eltünteti a sebhelyeit, visszaadja hervadó szépségét. Minden restaurálás szeretetteljes munka volt, mintha egy sérült, megvetett tárgyat új életre keltene.

Ma először is meg kellett néznie az egyik Tom Swift-kötet néhány oldalát, amelyeket előzőleg egy nagy, zománcozott kádba áztatott abban a reményben, hogy el tudja távolítani azt a rengeteg ragasztót, ami egy házi-lagos, balul sikerült kötészeti kísérlet eredményeként került rá. A ragasztó még egy profi könyvkötő számára is kockázatot jelenthet, egy lelkes amatőr kezében pedig egyenesen katasztrofális kimenetelű lehet.

Egy kis spatulával belenyúlt a vízbe, és megpróbálta lekaparni a ragasztó és a régi cellulux maradványát a legfelső lap széléről. Nem jött le, kellett neki még pár óra áztatás. Miután majd megszáritotta, összerakja a könyvtestet, új táblákat és végpapírokat tesz rá, majd újranyomja a megjavított gerincet. Nem lesz olcsó, de a könyv feltámad a keze alatt, és kis szerencsével Mr. Laniernek örökre elmegy a kedve az effajta barkácsolástól.

Mire Ashlyn elégedetten megállapította, hogy megtette, amit tudott, megtörölte a kezét, és eloltotta a mennyezeti villanyt, gondolatai már fönt, a lakásában, az olvasófotelénél jártak, a szavaknál, amelyek beleégtek az elméjébe:

Belle, hogyan? Mindazok után ... hogy tehetted ezt?!

Még mindig ezek a szavak jártak a fejében, amikor belépett a lakása ajtaján, és lerúgta a cipőjét. Akárcsak a bolt, Frank Atwater lakása gyermekkorában a második otthona volt. Most már ez is a sajátja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Mikor otthon viharok dúltak, Frank és a felesége, Tiny megengedték, hogy iskola után hozzájuk menjen, ott uzsonnázzon, és megírja a leckéjét, vagy csak fölkuccorodjon a kanapéra, hogy megnézze a *Dark Shadows* című szappanoperát. Amikor Tiny agyvérzés következtében hirtelen meghalt, Ashlyn minden tőle telhetőt megtett, hogy enyhítse a hiányát. Viszonzásul Frank mindenét ráhagyta, amikor hat évvel később meghalt. *A leány, akivel nem áldott meg a sors*, állt a végrendeletben. *Öröm és vigasztalás szomorúságom idején*.

Ashlynnek szörnyen hiányzott. A szüntelen kedvessége, csendes bölcsesége, az írott szó iránti szeretete. De most is ott volt vele a régi, aranyozott órában a kandallópárkányon, a roskatag fotelben az ablaknál, a viktoriánus klasszikusok megbecsült gyűjteményében, amelynek minden kötete egy jól leélt életet visszhangzott. Ashlyn egy kicsit felújította a lakást, mielőtt beköltözött, aminek az eredménye a viktoriánus, kortárs és népi szecessziós stílus eklektikus keveréke lett. Mindez meglepően jól illett a lakás magas ablakaihoz és vakolatlan téglafalához.

A konyhában bedobta az előző esti kínai mogyorós csirke maradékát a mikróba, és a mosogató fölött állva megette a dobozból. Alig várta, hogy belevesse magát a *Megbántam, Belle*-be, de szigorúan szabályozta a könyvek és az evés kérdését: vagy az egyik, vagy a másik, de a kettő együtt sohasem.

Végre, miután a farmerját levette, és melegítőbe bújt, kivette a könyvet a táskájából, fölkapcsolta a feltűnő, népi szecessziós lámpát, amit tavaly vett egy garázsvásáron, és beletelepedett a régi, füles fotelbe az ablak mellett. Egy percig csak tartotta a térdén a könyvet, így készítve föl magát az elkerülhetetlenül lecsapó érzelmi viharra. Majd nagy levegőt vett, és olvasni kezdett.